

Kedves Olvasóink! Áldott ünnepeket!

Ismét év végére értünk, és örömmel tudatom, újságunk folyamatosan növekszik, mert ti, kedves bentiek rákaptatok az írás ízére. Nélkületek, akik írtok és akik olvastok, nem lenne ez az újság, ami valójában nektek szól. Ebbe rakja bele szívét és lelkét az összes közreműködő, és remélem ebben az évben is tudtunk örömet okozni azoknak, akik csak olvassák a lapot, legyenek akár a bentiek, akár az egyre több kinti olvasó.

Elértük a majd ezres példányszámot, húsz börtönbe kerül postázásra, és az oldalszám rögzült a 16 oldal körül, illetve ez idén már a harmadik 20 oldalas lap.

2026-ban is igyekszünk minél több örömet szerezni nektek, és talán nem azonnal az utolsó oldallal kezdték, bár akkor se történik semmi baj, azért van az oldal, nevessetek.

A Mécses Szeretetszolgálat összes levelezője nevében kívánunk a jövő évre békés, gyorsan múló percek, napokat és hasznos időtöltést, hogy mielőbb szeretteitek vegyennek körül benneteket. Ne feledjétek, nem vagytok egyedül. Isten nagyon szeret titeket!

Tamás, a Jobb Lator főszerkesztője

2026 a remény éve!

Azt kell mondanom, hogy az előző években érezhetően megváltozott a nézetem mind a világról mind magamra nézve. A körülöttem lévő embereknek és a jó döntéseknek, no meg persze az Úr munkálkodásának köszönhetően.

Az Isten aki új esélyt és reményt ad. Most már bátran mondhatom, ezen változások nem az unalomnak, időtöltésnek köszönhetőek, vagy kötelezően történtek, hanem elhatározás ahhoz, hogy felmenjünk egy Istentiszteletre, hitgyülekezetbe, vallástól függetlenül és az ott mondottakat, hallottakat meghallva szívünkbe jusson az üzenet: Mindegy mit tettél, ember vagy! Mindegy ki vagy, mi vagy, mit tettél, szegény vagy gazdag vagy, Isten nem válogat. Te bűnt követtél el, ám akkor is az ő gyermeke vagy. Nem hagy magadra, segít ha baj van, csak annyit kell tenned, hogy megnyitod szívedet és beereszted őt. Hidd el, ő már ott van, csak téged vár, döntsél jól és ne habozz!

Sokkal jobb vele tölteni az időt, mint értelmetlen filmeket nézni, manipulatív híradókon izgulni, vagy lelki sérült sorozatokat nézni. Inkább olvass olyan könyveket, amikből tanulsz. Minek butítani tovább az agyat értelmetlen dolgokkal, amikor van annál sokkal jobb dolog a világon. Az pedig az Istenbe vetett hit, szeretet, remény és nem utolsósorban a lelki szabadulás.

Ne tétovázz, változtass szokásaidon, hagyj fel minden értelmetlen, nem az Isten világában való dologgal, és kezdj el azon gondolkodni, kinek köszönheted az életed.

Viszonzd azzal, hogy tiszteld őt és hidd el, megszabadít minden bűntől, csak higgy benne és kövesd őt, így megkapod amire vártál: az igaz életet, szeretetet, biztatást, türelmet és reményt.

Ezért testvérem legyen a 2026. év a remény éve. (lásd Mt 28,18-20)

Ámen!

Sok szeretettel:
Sz.Olivér

Decemberi imaszándékunk:

Uram, ha csak az érzéseim vezetnének Feléd, sokszor nem is szólnék Hozzád, mert úgy érzem, már nem vagy kíváncsi rám. Hogyan is lehetnék jóban? Annyiszor kértem már bocsánatodat ám mindannyiszor ismét azokra az utakra léptem, amelyek eltávolítanak Tőled. Tudom azonban, hogy Te ezeken az utakon is velem vagy, követed lépéseimet, még ha úgy is érzem, már lemondta rólam, csalódtál bennem. Amikor a világba érteztél, gyermek önmagaddal ajándékoztad meg, s a Benned való feltétlen bizalomra buzdítottad az embert. Segíts mindig Veled járni utaimat a legnagyobb kétségbeesésben, a bűn leg-sötétebb éjszakájában is Téged hívni. A gyermek Jézusra tekintve a karácsonyi örömet érezzem, azt, hogy Te mindig és minden körülmények között szeretsz engem.

Ünnepi készülődés Lélekben!

„Amikor karácsony ünnepére gondolok, mindig elárasztanak a gyermekkori élmények. Jó érzéssel tölt el visszagondolni a családdal együtt töltött időkre. A várakozás, készülődés, ajándékozás öröme. A hatalmas feldíszített karácsonyfa, a gyönyörű csillogó díszekkel. Az ünnepi asztal és a köré gyülekező család... Egy ünnep sem telt el hálaadás nélkül. Köszönetet mondtunk Istennek az egész éves, minden egyes napon jelenlévő szeretetért.

Szeretem a karácsony ünnepét. A legszebb ünnep! Ezekben a napokban, hetekben valahogy más a világ. Kicsit zajosabb, nyüzsgőbb. Az embereket szinte magával ragadja a kézzel fogható ajándékok utáni hajsza. S közben néhányan

elfelejtik az ünnep valódi jelentőségét.

Mert valamikor réges-régen az örökkévaló, soha el nem múló Szeretet született meg a világba. Szeretet, ami a szívekbe költözvén képes átformálni a szürke borongós napokat. Képes csillagokat gyújtani a sötét égbolton. Képes a gondolatokat mesés szép tettekkel varázsolni. Képes az embereket és a szíveket összekapcsolni a Lélek rezgése által.

Felkavaró és megindító amikor az ember megérzi Isten jelenlétét a szívében. Csodálatos üzenettel érkezett, hogy mi emberek soha nem vagyunk egyedül. A Menygyei Atya gondoskodása örökkévaló. Szeretet, ami betöltve a szíveinket képes minden napból ki-

hozni a karácsony mesebeli hangulatát. Mert minden nap megtörténhet, hogy Jézus megszületik a szívekben. Erőt és szeretet hozva a színtelen világba. Felgyúlnak szíveinkben a Léleklángok, mutatván az utat amin járunk kell. Hiszem, hogy minden nap adhatunk magunkból Jézus jelenlétéből másoknak. Rengeteg házból várakozik még az üres járszol sorsfordító reménységgel. Vigyük magunkkal utunk során a béke, a szeretet, az áldás csodás pillanatát. Gyűjtsunk lángokat a szívek szeretetoltárán. Mert a hitünk az, ami formálja a világot Isten Szeretetében.

Áldott, békés karácsonyi ünnepeket kívánok, szeretettel:

Csillag Melinda

Füstmentesen

Ha már gondoltál a cigarettázás elhagyására, de eddig még nem merted vállalni, nem tudtad elszánni magad, akkor az írásom neked szól. Ki tudja, talán pont az én példám segíthet!?

Egy éve vagyok füstmentes. 32 év erős dohányosságot dobtam el úgy, hogy az egyik nap még cigiztem, ahogy máskor mindig, ám a következő nap reggelétől többet nem vettem kezembe cigarettát.

De ez azért nem volt ilyen egyszerű! Már több éve viaskodtam a leszokás gondolatával. Felötlött bennem, majd elhalasztottam. Mert amikor a kiétekezéseim alkalmával a boltban otthagytam akár húszezer forintot a havi cigire, miközben meg azt láttam, mások gyümölcsöt és jobb kajákat vásárolnak, akkor azért mindig be-bevillant, én is költhetném erre a pénzem. Aztán mégis hónapról hónapra, évről évre a dohányzást választottam.

Viszont egyre jobban bosszantott ez a gyengeség. Rájöttem, hogy a komoly függőség nem is

feltétlenül a dohányzás, sokkal inkább az, amikor a cigaretta beszerzése mindennél fontosabbá válik. Függés ez a BV-től is, kiírják-e időben a várt pénzt, hogy leengednek-e a boltba, ha pedig nem, akkor jön a pangás, kéregetés.

Tavaly, úgy két hónappal a születésnapom előtt elhatároztam, hogy a jeles nap reggelétől nem gyújtok rá többet. Tudatosan, lelkileg és testileg felkészítettem magam erre a börtönéletem legnagyobb váltására.

Minden nap többször lefuttattam az agyamban, hogy szeptember 15-től füstmentesen fogok élni. 14-én este elszívtam az utolsó szál cigimet, majd reggel a többi szétosztottam a zárkán. A társaim is csak ekkor szembesültek a döntésemmel, míg a Mécses barátaim egy hét múlva a találkozónkon. Előre senkit nem avattam be tervembe, nem ígértem, nem foglalkoztam: az ezzel járó elvárás és felelősség nyomasztott volna.

Ezt csak egymagamban sza-

badon dönthettem el, és SIKE-
RÜLT!

Persze sokszor elkapott a sóvárgás, de ha éppen én inogtam meg, akkor sok erőt és támogatást kaptam a barátaimtól, vagy itt a zárkán a fiúktól.

Azóta a kávézást is elengedtem, így már az sem emlékeztet a cigire. Egy év után pedig már nem is nagyon gondolok rá.

És hogy mi lett jobb? Hát a havi spájzolásakor tömöttebb szattyorral jövök ki a boltból, és egészségileg is van változás. Volt a lábamon egy makacs, nem gyógyuló fekély szerű seb, mely hét év után most összeforrt. Továbbá, és talán ez a legfontosabb, igen jól tett az önbizalmamnak és a teljesítményemnek.

Kívánom, hogy neked is sikerüljön!

Ráduly Zsolt

Várakozás a várakozásra

Várom a karácsonyt. És egyszerre nem várom. Az adventet várom, a várakozásra várok. A várakozásra, mert abban mindig van remény. A születés reménye. A szülők hónapokon keresztül elképzelik babájukat, az első lépéseket, első szavakat... Aztán kapnak valakit, aki nem hasonlít az elképzelésekre. Másabb. Sokkal emberibb, sokkal szebb vele az élet, mint az elképzelt tökéletessel. „Ha nagy lesz a fiam, megjavítja a redőnyt, ha megakad, a csapot, ha csöpög, a fregolit, ha leszakad, a rádiót, ha röcsög, a tévét, ha fut a kép, a frizsidert, ha nem hűt, a mosógép kerekét, s a kályhát, ha nem fűt, a vasalót, ha zárlatos, a kvarcórát, a porszívót, a cipzárat, a szárítót s mindez nem is csodálatos, hisz egy fiú mindenhez ért.” (Janikovszky Éva: Örülj, hogy fiú!)

Az advent a remény időszaka. A reményé, hogy tél után tavasz lesz, a sötétség után világosság, béke lesz és szeretet. Sajnos a világ gondoskodik róla, hogy ez egyetlen estére korlátozódjon, és utána megint lehessen veszeked-

ni, költeni, bántani... Decemberben minden nap közelebb kerülünk karácsonyhoz. Kissé arra hasonlít, amikor a kis herceg megszelídíti a rókáját, illetve a róka is a herceget. Isten is így készít fel, napról napra egy lépés-

sel közelebb a csodához. Csak én (mi) hajlamos vagyok elfeledkezni a csodáról, mihelyt nem várom, hanem itt van kéznyújtásnyira.

Nekem a csoda az lenne, ha őszinte lenne a karácsonyunk. Ki tudnánk mondani, amit ki kell, mernénk valódi szeretettel fordulni a másik iránt. Nekem ennek a csodának a reményteli várása az advent, bízva abban, hogy most jó lesz. Most jobb lesz. Abba még sose éreztem bele magam, bármennyire is rossz, hálás lehetek, hogy legalább a családommal vagyok, amit sokan nem mondhatnak el magukról. Első börtönlátogatásom pont decemberre esett, ezt az emléket hívom elő a fa alatt állva, tudva, hogy ők is ott vannak velem, együtt ünneplünk. Semmit nem ér a meleg szoba, a halászlé, a fa és az ajándékok, ha nem gondolok bele abba, hogy a mi Urunk hidegben, istállóban jött világra. Számomra a börtön embertelen környezete sokkal hitelesebben jelzi Jézus születésének embertelen körülményeit.

A történelem nagy adventje több ezer évig tartott. És mikor eljött a Megtestesülés, megrökönyödéssé lett. „Már apám apjának/ Megígérte Isten,/ Szabadítót küld, hogy/ Mirajtunk segítsen./ Hatalmas Mestert,/ Messiást, Mózeset,/ Ki legyőzi Rómát,/ S elsőpri Heródest!/ No itt van, tessék,/ Nézzétek, bolondok:/ Kit küldött nekünk?/ Egy nyávogó porontyot!” (Mária Evangéliuma, rockopera)

A mennybemenetel óta új adventben élünk. Jézus második eljövételét várva. Ákos dalában kétféle reakciót különböztet meg: nem fog tetszeni, de lesz aki örvend, ünnepel. Én vajon hol leszek? Úgy élem a mindennapjaimat, hogy ez az advent eszembe se jut. Mintha nem is

várnám. Mint amikor sokáig imádkozom valamiért, és én lennék a legjobban meglepődve, ha egyszer teljesülne. Azt hiszem, a végítélettel is így vagyok.

Egy történet szerint valamegyik faluban nagy aszály volt. A lakosok megkérték a sámánt, hogy esőtáncot járva esdje ki az istenek kegyelmét. Mikor elérkezett az idő, az egész falu összegyűlt. A sámán végignézett rajtuk és azt mondta: Nem segíték, mert nem hiszték bennem. A falu lakói bizonygatták, hogy igen, a sámán tovább tiltakozott. Amikor magyarázatot kértek, egy kisfiúra mutatott. Esőt kértetek, de csak ő hozott esernyőt.

Hiszem, hogy jobb lesz?

Réka

Az év végéhez közeledve...

Lassan eltelt egy újabb év, amiben sok minden történt, plusz idősebbek lettünk egy esztendővel. Nyilván rabként, ha tehetné az ember, az idő láthatatlan kerekét meggyorsítaná, aztán az öregkor beköszöntével megpróbálnánk lassítani rajta. De tudjuk, ez nem lehetséges.

A 90. Zsoltárban Mózes így imádkozik: „*Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!*” (Zsoltárok 90,12)

A Biblia szerint - megtérve én magam is így látom - az emberi élet értelme, célja, öröme stb. nem a körülményeink, hanem szívünk állapotától, tartalmától függ. Félelmetes és egyben igaz, mert bűnözőként átéltem a 36. Zsoltár 2. versét, amely így szól: „*A bűnös ember szíve mélyén ott suttog a bűn. Nem számít neki az istenfélelem, ...*” A felszínen, a kirakatban lehetnek nemes, értékes dolgok, de mi van a szív mélyén? Haraggal feküdtem és sokszor azzal is keltem, és a bűnös

gondolatok néha nem csak „suttogtak”, hanem valósággal kiabáltak a szívemben. A rombolás emberileg visszafordíthatatlanná vált – emberileg. Isten számára viszont nem, mert Isten a legromlottabb szívet is képes újjáteremteni Krisztus vérének érdemeért.

Egy dicséret egyik verse így szól: „Ha bánva bűnét jön a leggonoszabb, az Úr néki még ma bocsánatot ad.”

Mit hozott ez a 2025-ös esztendő számomra? Nos, sok áldást, örömet, harcot, bukást, és Isten ereje által az abból való felkelést, megújulást. Ám mindennek volt előzménye: az az 1994-es karácsony, amikor megéltem a fentebb írt dicséret minden sorát („Ó hála az Úrnak” című ének) a Váci Fegyház egyik zárkájában, amikor bűneimet az Úr Jézus elé vittem és kértem az Ő bocsánatát.

Sok idő telt el azóta falakon belül és 10 éve falakon kívül, és arról szól az írásom, hogy Isten kegyelme megőrzött és megáldott.

Isten világossága, szeretete elűzi a bűn suttogását a szív mélyéről, és megtölt Szent Lelkének örömeivel, vezetésével.

Szívemből kívánom, hogy tudj te is jó döntést hozni, és válaszd az Urat és Ő megtanít bölcsen használni életed a börtön falain belül is.

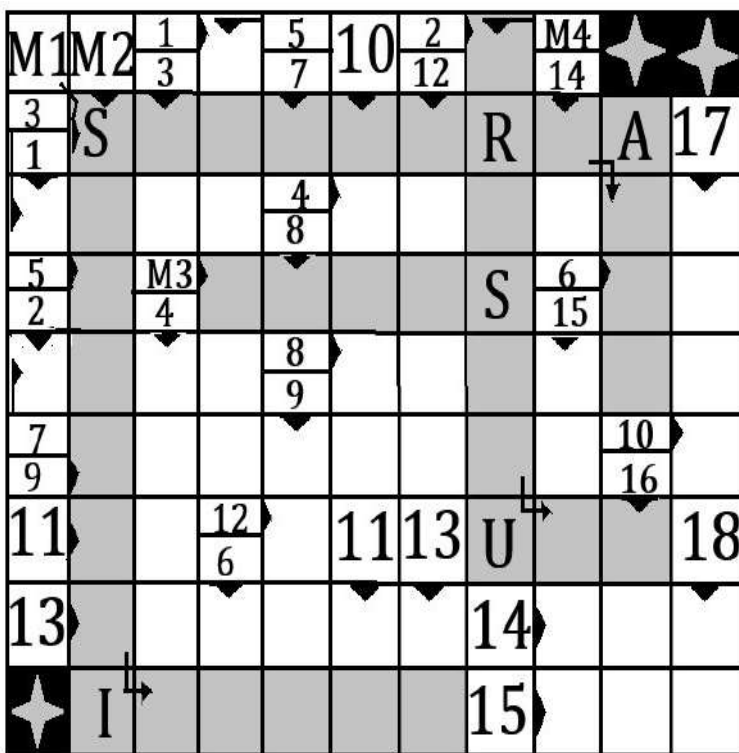
Amennyiben már átestél ezen a lelki „szívműtéten”, akkor tudhatod: az Isten nem csak a falakon kívül, hanem a falakon belül is Isten.

Kívánok neked áldott Karácsonyt és az Úr Jézus Krisztussal élő 2026-os esztendőt!

Szeretettel: Boros Lajos

„*Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újjonnan kell születnetek. A szél fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.*” (János 3,6-8)

Szűz Mária itt szülte - A megfejtés az a felirat, ami a betlehemi Születés barlangjában az oltár lapja alatt olvasható

VÍZSZINTES

1. tanuló jele
2. kálium
3. ... Holdas Pagony
4. mentség, több.sz.
5. eskü vége!
6. tantál vegyjele
7. női magazin címe
8. lakatmárka
9. dél-koreai dráma
10. névelő
- 11.... Sheeran,énekes
12. liter
13. násznagy
14. Erika, bec.
15. Emília, bec.

FÜGGŐLEGES

1. szekundum 2. elektron
3. száraz rész!
4. magasról borul
5. lőparancs
6. szolmizációs hang
7. zambiai autójel
8. észak
9. nem kell több
10. argentin zenész
11. laurenium vegyjele
12. arab eredetű női név
13. fél yard!
14. libabelső!
15. festőállvány angolul
16. ...-atlon, háromtusa
17. Janza ..., színésznő
18. Anonim Alkoholisták

Két ajtó

Néha, ahogy megyek az utamon fel-felvetődik bennem egy gondolat. Nem hagy nyugodni csak zakatol a fejemben. Talán mese lenne vagy ábránd, hogy a világ más is lehet. Talán lehet úgy, hogy látunk mást is a kirakat mögött, mindaz mögött, ami csak hirtelen élénk tárul. Talán láthatjuk egyszer azt, ami igazán fontos, hogy egymásért is lehetünk magunkon túllépve, minden túllépve, valami magasztosabbért, mint én vagy te vagy ők. Csak a „mi” lenne és semmi más, nem azért, hogy egy nagyot mondjunk kérkedve nagyszerűségünkért, hanem csak úgy magunkért, és ha még nagyobb szavakat akarnék harsogni, akkor azt mondanám, hogy csak úgy a világért.

Utópisztikus, ám csak játszunk el a gondolattal. Mi lenne, ha mindannyian az ég alatt csak két ajtón mehetnénk be. Az egyik ajtón az állna: földi pokol. Azt látnánk, hogy az emberek egy asztal körül ülnek, csont sóványan, elkeseredetten, sóvárogva az előttünk gőzölgő ételért. A nagy tálban az asztal közepén egy nagy kanál van, ami azonban annyira hosszú, hogy amint maguk felé és a szájuk elé emelnék a hosszú szárú kanalat az sehogy sem tudja elérni a szájukat, mely már régóta szomjazza a táplálékot. Itt az emberek elkeseredetten küzdenek magukért, az életükért, semmi más nem lebeg a szemük előtt csak az a

kanál mely megváltást nyújthatna ha csak egy percre, csak egy pillanatra. A másik ajtón belépve hasonló kép tárul elénk, csak itt az emberek jóllakottak, jókedvűek és kedvesen beszélgetnek egymással. Hogy mi történt? Itt az emberek egymást etették. Az ajtón pedig az állna: földi mennyország. Csak egy apró mozdulat és mégis mennyi mindent jelent, ha nem csak magunkra gondolunk, hanem a másokra is.

Tudom, szinte hallom, hogy a túlélés záloga az öncélúság, de ahogy a mese is szinte lefesti lelki szemeink elé a képet, a túlélés inkább azt jelenti, hogy ha jót cselekszem azt visszakapom, akár mástól akár egy felsőbb erőtől, vagy sokszor attól, akitől nem is várnánk. Csak megtörténik. Láttam szempárokat hálával átítatott könnyekkel telve, akik sosem várt boldogságot kaptak egy pár jó szótól, egy mozdulattól, egy apró tettől, ami akkor ott sokat jelentett. Nem gondolok óriási dolgokra, ami nekünk csak egy apróság, az lehet másnak egy szomjazott vágy, amit már régen nem kapott meg senkitől, lassan a szomjúság reménytelenségbe vész és csak egy üres, kiszáradt tó táton a helyén melynek mélységes sötétlő mélyére nézünk ahogy felénk fordul az a szempár.

Talán elég lenne minden nap csak egy jó szó, egy cseppnyi lelki táplálék az egyik szívtől a másikig. Talán az is elég lenne, ha amit kaptam másoktól azt duplán adnám tovább, elindítva egy lavinát, mint valami piramisjátékot, csak itt a kedves tett lenne a befektetés, amiről szívemből hiszem, hogy megtérül. Nem vagyok sem jós, sem boszorkány, ám hiszem a tettek körforgását akkor is, ha talán csak a szél fújja vissza azokat a szavakat egy idegentől a legváratlanabb pillanatokban, amikor igazán szükségem lenne arra pár jó szóra, a cseppnyi táplálékra, amit sajgó lelkem éppen sóvárogva kíván.

Bármily hihetetlen, egyszer épp egy nénikét sodort elém az esti félhomály amikor a sötétben fejemet leszegve bandukoltam, csüggedten, gondolataimba merülten azzal a pár keserű szóval ahogy becsuktam magam mögött a szülői ház kapuját. Nem is figyeltem másra csak az őrlő szomorúságra, magamba roskadtan csak a pocsoltyák csobbanása törte meg a csendet. Elmentem a nénike előtt, talán csak a szemem sarkából érzékelve, hogy áll valaki a kapuban, ám a szavait mégis elhozta hozzám a suttogó szél, ami azt mondta: „semmi baj kedves, minden rendbe jön”. Ez a pár szó olyan volt akkor mint egy puha takaró, ami betakart, védett, vigyázott rám ott a sötétlő esőben. Erőt adott abban a hitben, hogy bár nem is ismertem azt a nénikét, ki tudja, mit látott rajtam akkor, mégis egy csepp reményt adott a létező emberi jóságban, ami meglát, ha szükség van rá.

Ezért sokszor nézek a máz mögé, a csillogó smink és ékszerek mögé a félmosolyokban azon tűnődve, mennyire sebzett lehet a szív, amit ennyire rejteni kész a gazdája. A szem tükre viszont rejthetetlen, mint a vakító napsugár, elhazudhatatlan és ha tényleg igazán csendben figyelve elmerülünk benne akkor látható csak igazán, amit csak a szívével lát az ember, ami igazán fontos az a szemnek láthatatlan...

Alexa

„Figyelj!” – mondjuk egymásnak napjában többször. Am képesek vagyunk-e tartósan bármire vagy bárkire is figyelni ebben az agyunkat folyamatosan ingerekkel bombázó világban? Aligha. A minap olvastam, hogy míg 2004-ben még két és fél percig tartott az úgynevezett fenntartott figyelmünk, mára ez 45 (!) másodpercre csökkent. (Az aranyhalé állítólag 9 másodperc, tehát annál még jobban állunk.) Az agyunk tehát negyvenöt másodpercenként unja el magát és követel egy új ingert magának. Ilyenkor a legtöbbször a telefonjukhoz nyúlunk, ahol jobb esetben az emailjeiket csekkolják, rosszabb esetben a közösségi média oldalait pörgetik cél nélkül.

Ilyen zaj közepette hogyan is tudnánk egymásra odafigyelni? Nem csak arra gondolok, hogy követjük-e a másik mondandóját, hanem hogy vajon észrevesszük-e, ha valami baja van, ne adj’ Isten eltűnik a környezetünkől – elköltözik, börtönbe kerül, vagy ami még rosszabb: meghal.

Ilyenkor karácsony táján a szokásosnál is gyakrabban jut eszembe egykori szomszédom, Attila. Úgy „sétált le” az életnek nevezett színpadról, hogy alig pár embernek tűnhetett fel. Jóravalónak láttam: csendesen élt, eljárt dolgozni, a légynek sem ártott. Egyedül élt a szemközti ház földszinti lakásában, és gyakran odajött a kerítésünkhöz megsimogatni a kutusomat. Olyankor váltottunk pár szót - néha többet is -, de még a vezetéknevét sem tudtam évek után sem (véltetőleg ő sem az enyémet).

Az egyik szentestén aztán hirtelen villogó fények töltötték be a nappalinkat. Kinéztem és tűzoltókat, rendőröket, mentősöket láttam, közvetlenül az ő lakásajtaja előtt. Azonnal tudtam, hogy nagy a

baj ... Kérdezősködésnek nem igazán volt helye, így szomorúan bandukoltunk át szüleimhez a családi vacsorára. Ám a gondolat egész este – és azóta is - ott motoszkált a fejemben: talán ha többet beszélgettem volna vele, képes lettem volna felismerni, hogy bajban van. Segíthettem volna. Másnap aztán – karácsony napján - a barátom hozta a hírt, hogy Attila szenteste délutánján a szülőfaluja közelében a vonat elé vetette magát. Állítólag nem volt senkije, egyetlen unokahúgával tartott csak némi kapcsolatot. Előző nap délután is ez az unokahúg kereste őt - hiába – telefonon, és az ő bejelentésére jöttek ki a hatóságok.

Ekkor néztem meg a teljes nevét a postaládáján, hogy kiderítsem az unokahúg hollétét, és a temetésről értesüljek. Sikertelenül. Egy délután aztán egy idegen autóra és egy hölgyre lettem figyelmes, aki tanácstalanul járt körbe az utcánkban. Kiderült, azért jött, hogy a lakókat értesítse Ati – ahogy ő becézte - temetéséről, mondván, „hátha valaki eljön” ... Rajtam kívül senki nem volt otthon, így megígértem neki, hogy átadom a szomszédoknak az üzenetet. Meg is tettem.

Sosem felejttem el azt napot: 2020 január 17-e volt, a Covid előtti utolsó hetekben jártunk. Délre volt kiírva a temetés. Délelőtt bicajra pattantan, hogy elugorjak virágért, de útközben megcsúsztam, és fejjel az aszfaltra zuhantam ... Mentő vitt a kórházba – temetés helyett. Mint megtudtam, a lakók közül rajtam kívül senkinek nem volt fontos, hogy tiszteletét tegye, és legalább az utolsó útjára elkísérje ezt az éveken át szinte észrevétlenül mellettünk élő embert. Ati, hiszem, hogy tudod, én elindultam ... Szenteste nekem érted is szól a harangszó.

Szeretettel:
Kati

Áldozatvállalás, elköteleződés, kitartás, hűség

Az áldozatvállalás, az elköteleződés, a kitartás, a hűség nem divatos manapság, pedig az igazi boldogságot csak az tudja megtapasztalni, aki így szeret, akit így szeretnek. Bízom abban, előbb-utóbb mindenki rádöbben arra, hogy egyedül a tiszta örömök tudnak bennünket kielégíteni, amelyek után nem kell lesütni a szemünket, amelyek nem okoznak csömört, hanem szép, értelmes, emberhez méltó életet eredményeznek. Így igaz akkor is, ha ezekért a tiszta örömökért meg kell dolgozni.

Böjte Csaba testvér

Elhatározások

Voltak már újrési és egyéb fogadalmaim, de nagyon hamar megfeledkeztem róluk. Tavaly Szilveszterkor két dolgot határoztam el. Ezeket a naptáram elejére is beírtam. Egy ideig igyekeztem is az elhatározásaimnak megfelelően élni, de néhány hónap után már eszembe sem jutottak. Győzött a feledékenységem, a lustaságom, a berögzült gondolkodásom és viselkedésem.

Jövő évben, 2026-ban is több dolgon szeretnék változtatni, változni. Először is ne felejtsem el az elhatározásaimat! A második a rendszeres testmozgás, amiben benne legyen a hátgerinctorna is, mivel arra nagy szükségem van. Így minden nap, vagy legalább hetente ötször időt akarok szánni a testmozgásra, tornára. A következő a segítőkészség, amit fejleszteni szeretnék magamban. Sajnos sokszor nem ismerem fel, amikor valakinek segítségre van szüksége egy adott helyen és időben. Gyakran csak akkor veszem észre, mikor már más valaki a segítségére siet az illetőnek. Vagy csak később jut eszembe, amikor már nem vagyok ott, de akkor már általában nem tehetek semmit és emiatt csak bosszankodom, meg szégyellem is magam. Persze a segítőkészséghez több szeretet is

kell, amire szintén törekedni szeretnék.

Aztán az Istenre hagyatkozás. Ha problémákkal nézek szembe, vagy bajba kerülök, vagy megbetegszem, akkor mindezeket Jézus lába elé fogom letenni. Ő tudja, mi a legjobb nekem, Ő szeret engem és a javamat akarja, ezért biztosan segíteni fog, és minden úgy lesz jól, ahogyan Ő elrendezi. Ha pedig döntést kell hoznom, akkor is Istenre fogok hagyatkozni, az Ő tanácsát, útbaigazítását kérem, és csendben, a világ zaját kizárva próbálom meghallani az üzenetét.

Tudom, nehezen változunk, nehéz változtatni a szokásainkon. Kell hozzá az elhatározás és az ismétlés is. Ha sokszor teszünk valamit, azzal egy új szokást alakíthatunk ki. Ezért ezeket az elhatározásaimat a naptáram minden hónapjához beírom, esetleg a szobámban egy jól látható helyre is kiírom, nehogy elfeledkezzek róluk, és kérem Istent, hogy segítsen megtartani, amit elhatároztam. Kérem azt is, amihez hasonlót egy szép dalban szoktunk énekelni: „Jézus, alakítsd szívemet a Te szent szíved szerint!”

Biztosan túl sok, amin változtatni szeretnék. Ám ha csak egy része megvalósul, már az is szép eredmény lesz, ami jobbá és boldogabbá tesz engem és talán másokat is.

Mindenkinek boldog új évet és gyümölcsöző elhatározásokat kívánok!

Sok szeretettel: Edit

Karácsony - Biblia:

Szinte ijesztő látni, micsoda kétségbeesett igyekezettel keresik kortársaink az élet értelmét, és fálják a különböző vallások, filozófiák, okkult tudományok könyveit. A Szentírást viszont vagy kézbe sem veszik, vagy pedig saját szájuk íze szerint értelmezve olvassák, rejtjeles üzenetet keresve benne. Mondható-e kereszténynek egyáltalán, aki életében még egyszer sem olvasta végig a Bibliát? Nem csak az evangéliumokat, Szent Pál egyes leveleinek részleteit vagy az Ószövetség legismertebb könyveit. Istennel való kapcsolatunk mélységmérője, hogy mennyire vesszük komolyan azt az írásos kinyilatkoztatást, melyet a Szentírásban adott nekünk, az első laptól az utolsóig.

Vannak könyvek, melyeket az ember élvezettel olvas el egyszer, de azután soha többé nem érzi szükségét, hogy kézbe vegye őket. Vannak továbbá olyanok, melyeket lassan, ízlelgetve lehet csak olvasni, és előszörre nem is, csupán kétszeri, háromszori olvasás után tárják fel teljes gazdagságukat.

Vannak, amelyek jók és fontosak voltak fiatal korunkban, de nincs hozzájuk türelmünk idősebb korunkban. És fordítva, ifjúként nem tudtuk értékelni őket, csak érettebb fejjel fogjuk fel értelmüket. Olyan könyv azonban, amely minden életkorban, minden élethelyzetben, lelkiállapotban, ízlésünktől függetlenül meg tud szólítani bennünket, aligha van más, mint a Biblia. Jó, ha vele kezdtünk olvasni tanulni, s egyáltalán nem baj, ha életünk végére nem marad más olvasnivalónk, csak ez.

Barsi Balázs atya

Az ajándék mi vagyunk

Tamás, az újság főszerkesztője már mióta rágja a fülem (Szerk. megjegyzés: más ügyekben is, mert olyan rágos fajta vagyok), hogy írjak valamit a decemberi számba. Mert hogy a Mécses elnökének illene, és már

csak ez az egy oldal üres (Szerk. megjegyzés: Így igaz, azzal a kis különbséggel, hogy Gabi elkövette azt a „hibát”, egy évközi felkérésnek is eleget tett. A decemberi – karácsonyi szám pedig évek óta azt a hagyományt követi, akinek év közben jelent meg írása, annak most is kell írnia). Hát így ülök itt, és arra gondolok, hogy talán nem lesz baj, ha ez az írás pont olyan rendetlen, kapkodós, de legalább közvetlen lesz, mint amilyen én vagyok (Szerk. megjegyzés: Maradjunk annyiban: Gabi van ... a többi kitárulkozó önkritika, ám ezen írása nagyon összeszedett!).

Azt tanultuk meg a börtönmisszióban, hogy a legszebb ajándék, amit karácsonyra vagy bármikor adhatunk egymásnak, mi magunk vagyunk. A jelenlét szeretet-nyelvének neveztem el a kedvenc szeretet nyelvemet. Hát akkor én most adok nektek, kedves Jobb Lator olvasók, az időmből, amiből a legkevesebb van idekint, és talán a legnagyobb kincsünk az életben. Most ideülök, és veletek vagyok egy kicsit. Megpróbálok jelen lenni.

Mi jut eszembe a mi kis újságocskánkról? Hála és megajándékozottság. Hála van bennem az újság szerkesztőinek a sok munkáért, köszönöm Tamás, köszönöm Giotti! Hálatelt a szívem a szerzőinkért: nektek a civil missziósoknak és börtönlelkészeknek az időtöket köszönöm, amit olyan nehéz kiszakítani a rohanó világból; nektek fogvatartott tesóknak az őszinte gondolataitokat, amiket tudom, hogy nehéz megosztani. Köszönöm, hogy amit különben nem mondanátok el senkinek, azt elmondjátok itt az újság hasábjain mindenkinek. Hálás vagyok az újság terjesztéséért és az imákért is, amik mindannyiunktól az imaszándékokra érkeznek. Köszönettel tartozunk a Bv. sajtóreferenseinek is minden engedélyért, amik által ez a közös alkotás a falakon keresztül is összeköt minket, és együtt üzenhetünk a világnak. Nagyon izgalmasnak találom, hogy bár én minden szerzőnket személyesen ismerem, amikor elkezdek egy-egy cikket olvasni, nem nézem meg előre az aláírást, önkéntelenül is találgatom, hogy vajon ki írta. Néha azonnal ráismerek, van,

hogy csak a végén lepődöm meg. Más oldaláról is megismerjük így egymást. Hihetetlenül gazdagok, színesek és teljesek a rácsokon innenről és túlról érkező írások. Az újság minden sora ajándék egymásnak magunkból. Milyen jó, hogy rászántam magam az írásra, így egy kicsit én is részese lehetek.

Istennek legyen érte hála!

Tovább is megyek, nem csak a Jobb Lator újságért vagyok hálás, hanem a Mécses egész családjáért.

Legelőször is a levelezőtársamért, aki megtisztel azzal, hogy megosztja velem az életét, egy olyan mély kapcsolatban, amely valódi változásokra motivál. A levelezésünk lelki élményei miatt tettem az életemet a börtönmisszióra. Ennek köszönhetem azt a sok különleges embert is, akiket az önkénteseinkben megismerhettem. A fogvatartott barátainknak köszönöm, hogy betekintést adtok nekünk egy másik világba. A legnagyobb kincs pedig az önmagunkon túlmutató közösségeink, amiket együtt építünk. Ahol eltűnnek a felekezeti és társadalmi határok, és ahol jelen van az Isten.

Bejárós szolgálatainkat szeretett börtönlelkészeink és a parancsnokok engedélyének köszönjük.

Nemrég csodálkoztam rá, mikor a férjemmel jöttünk haza egyik börtönlátogatásunkról, mennyire elveszti a jelentőségét, hogy nekünk nincs semmilyen szakértelmünk, és az sem számít, mennyi időt tudtunk vagy nem tudtunk a felkészülésre szánni. Elég, hogy vagyunk és hogy ott vagyunk. Az együttlét örömeiben mi magunk válunk ajándékká egymás számára. Ezért minden börtöntalálkozó emelkedett ünneppé és karácsonnyá válik számunkra.

Ezt kívánom nektek, kedves is Olvasók és magunknak is így karácsony közeledtével, hogy merjünk ajándékká válni, és magunkból ajándékozni, akár élőben, akár levélben, akár ennek a kis újságnak a lapjain is!

Gabi

Mit jelent számomra a Karácsony?

Emlékszem az első karácsonyomra, ami 1982-ben volt. Egy tízeleteres panelban nőttem fel, annak is a 9. emeletén, keresztszüleim pedig alattunk laktak a nyolcadikon. Csak felkopogtak partvissal, kinéztünk az ablakon, megkérdeztük, hogy mit akarnak és kész. Ebben az időben még megvolt a csodálatos, meghitt hangulata az ünnepnek. A nagy bevásárlások, hogy kinek mit vegyek és látni az arcokon az örömet, ha eltaláltam a meglepetést. A finomabbnál finomabb bejglík, sütemények elkészítése - még most is itt van az illata az orromban. A főtt ételek és a közös asztalnál ülés a családdal felejthetetlenek.

Nálunk az volt a szokás, hogy már október - november táján elkezdődtek a vásárlások, az ajándékok dugdosása. Na meg persze a karácsonyi menü alapjának feldolgozása: a disznóvágások. A falusi mamám hat családnak nevelte az állatokat és én minden alkalommal ott voltam és szívből segítettem a munkálatokban. A finomabbnál finomabb ételeknek pedig nem lehetett ellenállni.

Akkoriban még az iskolát is felfüggesztették a méteres hó miatt. A leckeírás után az időt szánkózással töltöttük, ahonnan úgy kellett minket hazacibálni. Emlékszem, csúsztam plexin, zacskón, majd később a papám és édesapám által vett szánkón. Ja, és felejthetetlen karácsonyi ajándék, amit a mamám kötött nekünk az év során: kesztyű, sál, pulóver, sapka. Mindig olyan boldogan szánkóztunk benne, pedig mennyi munkája volt benne szegénynek.

Ha az idebenti karácsonyra kell gondolnom, akkor fáj a szívem. Ám boldog vagyok, ha váltás után bedugom a fülem és ezekre a szép emlékekre gondolok. Például arra, amikor 26-án átment a három család mamámékhoz, alig fértünk el. És az a zsvaj, nevetés, a beszélgetések, a mama kötött ajándékain a nem gúnyos mosolygások. Igen, akkor szeretem a karácsonyt. De ha kihúzom a fül dugót, az már nem olyan.

Úgy érzem - tisztelet a kivételnek -, hogy a mai karácsonyok már nem olyanok, mint 30-40 évvel ezelőtt, amikor gyerekként alig vártam a karácsonyt, az év végét a havat. Ma már hó sincs!

Szerintem nincs annál meghittebb karácsony, mint amikor együtt nézzük a családdal - vagy bárkivel - a szebbnél szebb díszekkel feldíszített karácsonyfát, a csillagszóró fényét, s alig várjuk az ajándékok elhelyezését a szép saját kezűleg becsomagolt papírokban.

A mostani karácsony nem lesz olyan, mint ami az emlékeimben él a családom hiánya miatt, meg a világban zajló változások miatt. Most már megmondják előre, hogy mit kérnek! Az én időmben mindegy mit kaptunk, örömmel fogadtuk. Ma már ott tartunk, hogy feldíszített fát rendelnek az embe-

rek!

Az is mélyen megmaradt bennem, hogy együtt mentünk misére. Igaz, gyerek voltam, ám édesbátyámmal és az unokatestvérekkel annak örültünk a legjobban, hogy késő este kint lehettünk az utcán. Nekem az a karácsony, ha szeretetben együtt van a család. És a legeslegszebb emlékem az, amikor gyerekfejjel a kezembe adták egy pillanatra a csecsemő unokatestvéreimet!

Mindenkinek meghitt pillanatok, emlékeket kívánok és bízom benne, hogy sokuknak lesz emlékezeses karácsonya odakint az életben!

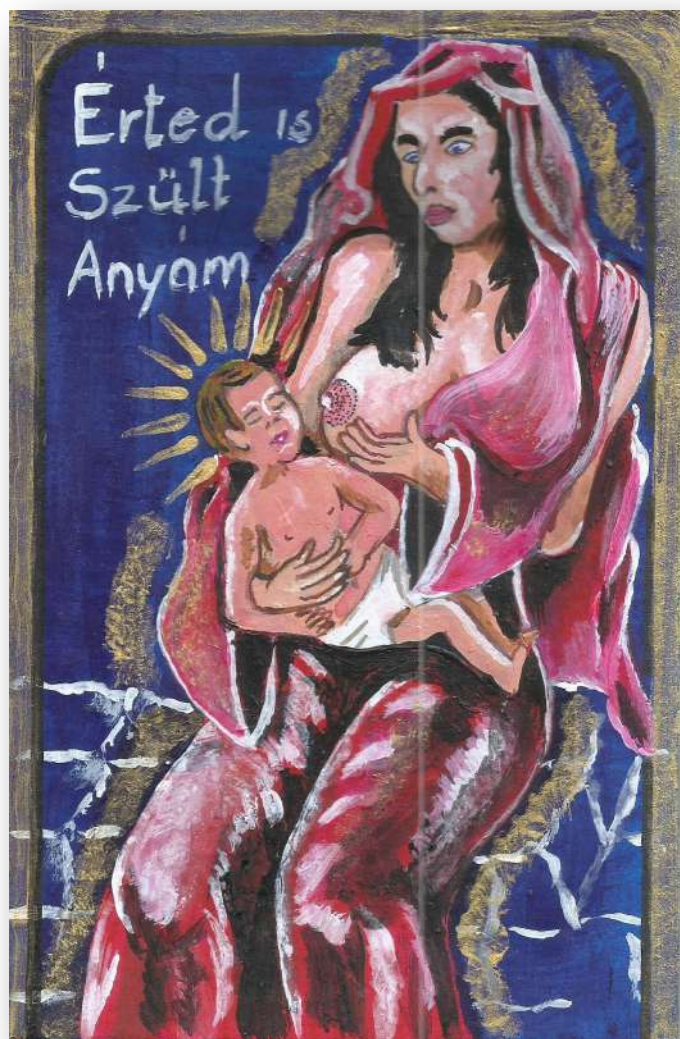
Köszönjük a Mécses Szeretetszolgálatnak a törődést!

Békés ünnepeket kívánok és mielőbbi szabadulást!

Ne feledd, bízz az Úrban!

„Áldott legyen az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre, Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által.” (Péter első levele 1,3) Ámen.

Sz. Olivér

Legyen szívünk mindig vidám...

Fanny Crosby (1820-1915) egy orvosi műhiba következményeként néhány hetes korában elvesztette szeme világát, néhány hónappal később pedig az édesapját is. Korai traumái ellenére még a gyermekként írt versei is jó hangulatot tükröztek:

„Ó, mily boldog lélek vagyok
Bár látni nem tudok
Eldöntöttem, amíg élek
Elégedett vagyok”

A pozitív életszemléletéhez valószínűleg a nagymamája által megalapozott erős Istenhite is hozzájárult. Missziós tevékenysége közben börtön-szolgálatot is végzett, mely során egy elítélt imáját hallva született meg benn az egyik legismertebb énekének sorai:

„El ne távozz tőlem, Jézus...”

Élete során körülbelül 6000 éneket írt, közöttük olyan vidámat is, mint az írás címét adó ének:

„Legyen szívünk mindig vidám.
Hálatelt az Úr iránt,
Gyermekeinek szólít minket,
Mennyben lakó jó Atyánk”

Életfelfogása és Istenbe vetett bizalma iránymu-

tató lehet minden nehéz sorsú ember számára. Talentumát jól felhasználva az éneken-zenén keresztül teremtett kapcsolatot Istennel és mutatott irányt sokaknak.

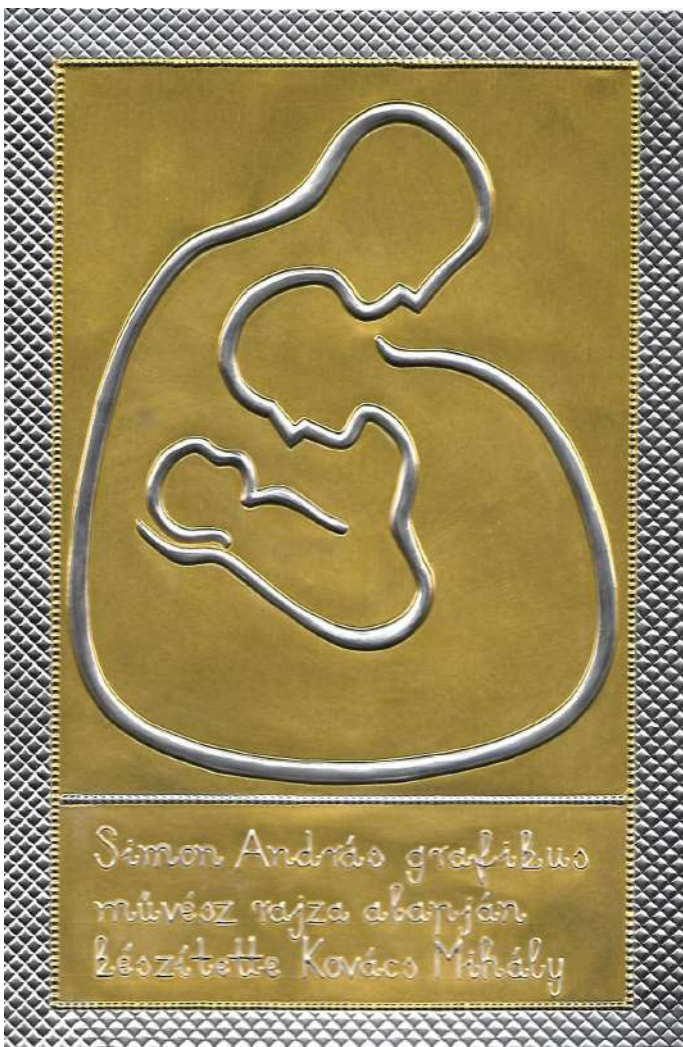
Az ember szabad választási képessége birtokában mindent képes jó vagy rossz dolgokra felhasználni és ez alól a zene sem kivétel.

Az általános iskolát befejezve egy kis faluból kerültem fel a nagyvárosi életbe, ahol a szabadság szelétől – és nem csak attól – megrészegülve szinte azonnal zűrös társaságba keveredtem. A városi rocker banda befogadott és jelentős hatást gyakorolt az életemre. Ez természetesen hozta magával az iskolai hiányzásokat, koncerteket és az egyéb ezzel járó következményeket is. Ma már úgy érzem, ez az időszak követte ki utamat a BV intézetig, ahol jelenleg is életfogytig tartó fegyházbüntetésem töltöm. Isten és az Ot dicsőítő ének-zene olyan távol volt tőlem, hogy annál távolabb talán nem is állhatt volna. Metallica, AC/DC és egy kicsit később a Rammstein mellett felnőve más műfaj nem igazán rúgott labdába.

A fegyházba kerülésem első évtizedében nem változott az ízlésem ezen a téren. Egészen pontosan 13 év eltelté után jelentem meg az adventista közösségben, akkor is inkább csak az időközben elkezdett teológiai főiskola elvégzéséhez kapott segítség reménye motivált. A főiskolát sem a hitbéli meggyőződésemmel kezdtem el, inkább az abból fakadó előnyök és a történelem szeretete vitt oda.

A gyülekezetben megtapasztalt éneket és zenét egyáltalán nem éreztem a magaménak, még talán azt sem mondhatom, hogy barátkoztam vele, inkább csak úgy elüldögéltem a többiek között. Végül mégis ott ragadtam az iskola elvégzése után is, és azóta is oda járok már 12 éve. Igaz, azóta se szoktam énekelni, igyekszem óvni a környezetemet az általam kibocsátott zajszennyezéstől. Azt, hogy a változás mikor kezdődött el bennem, nem tudom. Talán már az első alkalommal, ahogy megjelentem a gyülekezetben, de ebből a változásból sokáig nem éreztem semmit. Az eredmény egy idő után mégis kézzelfogható volt, azt vettem észre, hogy az általam korábban olyannyira került műfajok már egyáltalán nem irritáltak. „A szél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jő és hová megy, így van mindenki, aki Lélektől születik” (Jn 3,8 KG)

Az első igazán mélyreható élményem akkor történt, amikor a lelkészünk egy vendéggel érkezett meg az istentiszteletre. A meglepetésvendég már önmagában is élményt jelentett, azonban amikor elkezdett énekelni, az minden elképzelésemet felülmúlta. Mintha egy angyal hangját hallottam volna,

ismerve a görög angelosz szó jelentését: küldött, valóban az is lehetett.

Azóta már sok víz lefolyt a Tiszán, mégis máig ható élményt jelentett számomra. Az, hogy tíz éven keresztül ilyen-olyan férfihangokon hallott és általam már jól ismert énekek női hangon csendültek fel, tényleg leírhatatlan élményt nyújtott. Köszönöm Panka! Azóta már több alkalommal járt itt nálunk a több szőlamban éneklő adventista kórus is. Minden ilyen alkalom egy külön ünnep az egész közösség számára. A lehetőséget megragadva az egész közösség nevében: köszönjük azt a csodát, melyet alkalomról alkalomra nyújtanak nekünk. És itt szeretném megemlíteni, hogy az azóta már rendszeressé váló személyes Mécses találkozók is szintén felcsendül egy-egy piros pólós angyal énekhanga.

Az ének-zene kiemelkedő jelentőségét jól megmutatja, hogy a Zsoltárok könyve a legterjedelmesebb ószövetségi irat, valamint az ószövetségi könyvek közül a leggyakrabban idézi az Újszövetség. Az ének-zene hit- és szív erősítő, valamint háladó imaként funkcionáló hatásáról a Biblia is megemlékezik. (lásd 2Móz 15,21) Dávid hárfájának gond- és gonosz üző hatásáról szóló igevers szintén sokatmondó lehet (lásd 1Sám 16,23)

Az ének-zene és az ima párhuzamát talán egy sokak által jól ismert valós történet mutatja be igazán: 1912 április 14. éjszakáján a Titanic elsüllyedése során a hajó zenekarának utolsó játéka - „Hadd menjek, Istenem, mindig feléd...” W. Hartley hegedűművész vezetésével valóban nevezhető imának.

Talán tényleg eljött az ideje a szemléletváltásnak, mert akinek van füle a hallásra, az hallja és be

is fogadhatja Fanny Crosby énekének vidám sorait. Üzenetének lényege, hogy vidáman és hálás szívvel fogadjuk el az élet nehezebb pillanatait-éveit is.

Presing Mihály

Házon kívül

Tudjátok, ugye, hogy a Mécsesnek nem csak a fogvatartottak felé van küldetése? A civil társadalom felé is dolgozunk, tartjuk a szemléletformáló érzékenyítést. Nem utolsósorban folyamatosan új levelezőket is próbálunk toborozni. Ezért nagyon megörültünk a lehetőségnek, hogy szerepelhetünk az RTL Házon kívül című műsorában.

Izgalommal készültünk, vajon ki képviseljen minket, mit üzenjünk a világnak? A 9 perces műsort végül egy egész napig forgatták. A stáb leutazott Szegedre, a börtön előtt találkoztak Sanyival, aki még szabadságot is vett ki a munkahelyén a forgatás kedvéért. Elkísérték a gyülekezetébe és utána a Mécses elnökségi találkozójára is. Többen is megszólaltunk, különböző helyszíneket választva, beállítva a háttereket, gondosan keresve a szavainkat... izgalommal vártuk a vágás eredményét. Végül ketten, akikkel beszélgetett a műsorvezető, egyáltalán nem fértek bele a műsorba, míg kettőnk pedig alaposan megvágta, tehát kellő alázatot tanultunk.

A legjobb történet, ami történhetett, Sanyi lett a főszereplő. A szabadult barátunkból lett a missziós testvérünk. Mert a műsor készítői is érezték, hogy a Mécses üzenete az ő szájából válik igazán hitelessé, és hogy a szolgálatunk nem rólunk, civil önkéntesekről, börtönmissziósokról szól, hanem azokról, akikért ezt csináljuk. Sanyi pedig mindent elmondott, amit lehetett, és ezzel megérintette az emberek szívét.

Azóta érkeznek a jelentkezők is, akikből talán levelezők válnak. Akikből pedig nem, azokhoz is eljutott a bizonyosság, hogy kutyából is lehet szalonna, és Isten a börtön mélyén is, vagy talán ott még inkább megtudja fordítani az emberek életét.

Gabi

Mindenki Jézuskája

Vegyenek, költsenek: hangzanak az ünnepi szlogenek. Most minden eladó és minden kapható: akár három nap szeretet.

És az évnek többi nappalán? Gyűlölünk, mint korom éjszakán? Egy nagymama az üzletekben ténfereg. Pénztárcája igen szűkös, az áraktól szédeleg. Kuporgatott egész évben – minden fillért élére rakott –, a roskadozó polcokat nézi, a kezeit tördelve. Gyermekei nagyok már, ők beérik „kevással”, az anyjuk mosolyával, egy szerető öleléssel, de öt unokája van és közel már az ünnepek, lélekben feljajdul... Jaj! Nekik ugyan mit vegyek?

Az öt unoka már a karácsonyt várja, a napokat mindegyik visszaszámlálja. Elég hosszú a kívánságok listája és mindegyiknek megvan a maga Jézuskája. A nagymamánál „csupán” az ajándékok vannak hátra, bár ő inkább a szívét tenné minden fa aljára. A kívánságokat – mi tőle tellett – mindenkinek teljesítette, csak ne legyen csalódás az arcokon, boldogságot mímelve.

Sütött, főzött éjt nappallá téve mindenki örömére, magát nem kímélve.

Várja az estét, hogy összegyűljön a családja, az asztalon plusz teríték, a fiát is hazavárja. Elérkezik hát a várva várt este, gyermeki kacajjal, sűrűn csicseregve. Egymás szavába vágva sorolják az unokák a Mamának, mi mindent kaptak és köszönik Jézuskának. Lánya észreveszi az asztalon az árva terítéket és anyja szája sarkában egy csöppnyi keserűséget. Tudja nagyon jól mi az ami bántja, az összegyűlt családból hiányzik a bátyja.

- Anyám – kérdezi – ezt miért csinálja? Hiszen fia távol van, évekre bezárva. Minden évben ott az a teríték... Anyja ránéz, kezében egy boríték. Most biztos hazajön – mondja neki anyja – itt van a levele amiben ezt megírta. Lánya hallgat, magát hibáztatja, mert azt a levelet bizony nem a bátyja írta. Hosszasan tépelődik, hogy az igazat bevallja, azt a levelet ő írta és ajándéknak szánta. Évről évre látja az asztalt így megterítve és csak a jó szándék volt ami a kezét vezérelte. Látja az anyja kezében a gyűrött borítékot – miközben sűrög-forog – szemében a boldogságot.

A levelet kezéből percre le nem tenné és belátja... ezt egy szóval tönkretenné. Mégis szóra nyitná száját, de nyomban el is hallgat mindenki hallja, hogy az ajtón kopognak. Mivel ő vendéget nem várt lassan kitarja, az ajtóban egy férfi áll, csupa hó a ruhája. Szeme könnybe lábad amíg ránéz anyjára, mert a lehetetlen vált valóra a szeme láttára.

Mégis anyja kapta a legszebb ajándékot: maga körül láthatja az egész családot!

Lenhardt Mihály

Kristóf - Jézus (fa természetes erezete összeillesztve)

Egy kalitkába zárt madár, az ünnepi asztalunkra száll...

„Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön béke, és az emberekhez jóakarát.” (Lk 2,14)

Szól az angyalok általi üdvözlés Jézus születésekor a pásztoroknak.

Ez az üzenet az idők folyamán is megszólíthat bennünket. Napjainkban sem szabad veszni hagyni az akkor kimondott bölcs gondolatokat, amely Lukács tollából íródtak.

Karácsony közeledtével még erőteljesebben szól az Ige hozzánk a Szentíráson keresztül, és miután eljut a szívünkig, tükröződik tetteinkben.

Jézus születésnapjára készül a keresztény világ, aki emberi testben született a földre, hogy véghez vigye Atyja akaratát. Ahogyan napjainkban mondanánk, mélyszegénységben egy jászolban látta meg a napvilágot, mégis legnagyobb öröm volt azok számára, akik a Megváltóra vártak.

Azt valljuk, hogy szemünk fénye a gyermek, mosolya a legszebb ajándék. Ám lehetnek fájdalmas helyzetek, életkörülmények, amikor a mosolyok már nem ragyognak olyan fényesen. Ahogyan Mária és József életében is voltak olyan körülmények, amelyek elhomályosították arcuk ragyogását. Sok nehézség és megpróbáltatás érte a Szentcsaládot, ám ennek ellenére mégis hűek maradtak Istenhez és nem távolodtak el egymástól sem, hanem szeretetben felnevelték a rájuk bízott gyermeket, aki felnőtté válása során teljesítette a küldetését.

A kicsiny emberi lények is egyszer felnőnek és kirepülnek az otthoni fészekből. A kérdés, hogy megtaníttuk-e őket repülni? Hiszen nem mindegy, hogy hova, merre veszik az irányt, és hol találnak pihenést a fárasztó repülés közben.

Sokan szabadon szárnyalva teszik meg az években mérhető útjaikat, míg másokat kalitkába zárva tartanak, ahol már csak a rácsokon keresztül nézhetik a többi madár örömteli repülését.

A bezárt madár egy idő után észreveszi, hogy a fényes tollai megfakultak, a gyönyörű hangja, amellyel a párját hívta, elhagyta már, a repülő tollai amelyek ékesítették és a magasba emelték kihullottak. A kalitkába zárt élet nem csak a szabadságtól fosztotta meg őt, hanem minden szépségétől.

Az embereknél is a bezártság egy idő után kifejti a szervezetre gyakorolt káros hatását, amely testileg- lelkileg megterheli, rosszabb esetben meg is betegíti őket. Egy-egy szeretett hozzátartozó elvesztése még inkább súlyosbítja a helyzetet. Sokan évről-évre átélnek a kalitkába zárt madár szenvedéseit.

A szeretet ünnepe közeledtével tudunk-e jóakarattal lenni a börtönbe zárt embertársaink felé? Egy-egy levél, néhány szeretett emberi szó, egy karácsonyi csomag visszaadhatja az emberi méltóságot, amely megsérült, vagy amelyet sokan elveszítenek a börtönök alatt.

A Mécses Szeretetszolgálat ebben szeretne segítséget nyújtani a vele kapcsolatban lévő fogvatartottak számára. Levelezéseink által igyekszünk könnyíteni a kalitkába zárt „madarak” szenvedésén, megtartani tollaik ragyogását, hangjuk tisztaságát. A „kalitka” elhagyása után olyan irányt mutatni számukra, amely kikerüli a börtön légvonalát. Végül szabadjára engedni, hogy valóban szabadon szárnyaljanak, mint a madár.

Erre az önkéntes munkára hívunk és várunk sok szeretettel olyan levelezni vágyó embereket, akik szeretnének világító Mécsesek lenni a zárkák sötét-ségében élő emberek szívében, és szebbé tenni számunkra a karácsonyi ünnepeket.

Talán több mint két évtizede kapcsolódtam be a Lepramisszió munkájába. Ebben a betegségben szenvedő emberek teljes kirekesztettséget élnek át a családjaik, és a társadalom részéről is. A Misszió, karácsony közeledtével mindig arra buzdít bennünket, hogy tegyünk plusz egy terítéket az ünnepi asztalra.

Most én is ezt a példát szeretném követni, hogy az idei ünnepen jelképesen „hívjuk meg” egy fogvatartott testvérünket az ország valamelyik börtönből az ünnepi asztalunkhoz, lélekben találkozzunk vele. Bizonyára sok érdekes és értékes beszélgetésben lesz részünk szereteteinkkel, és mondjuk el, hogy ki az a „rejtélyes” ám mégis valós személy, akinek megterítettünk, bár a helye üres maradt, mert valahol testileg nagyon távol van tőlünk, ezért csak lélekben töltheti velünk a karácsonyt.

Kalkuttai Teréz anya szavaival szeretnék búcsúzni, és áldott ünnepeket kívánni minden kedves olvasóink számára: „Ha fájlalod, hogy nem tudsz segíteni az egész emberiség szenvedéseiben, segíts egyetlen emberen.”

Szeretettel: Éva

	6					3	
7				2		4	9
		8		1		5	
				7	8		1
	8	7	6		4		
			2	5			
	1	6					7
5	7		9				
			1		7	6	

Legszentebb ünnepünk a Karácsony

Közeledik legszentebb ünnepünk, karácsony. Ez egy nem akármilyen „szülinapi” ünnep. Világszerte az egész földkerekségen évről - évre hoz össze családokat, barátokat, hittestvéri közösségeket, amelyek szintén egy nagy család hangulatával bírnak. Az ember otthon érzi magát olyankor bárhol is van a nagyvilágban. Még a magukban olykor rideg templomokból is melegség énekhangja árad a szeretet ünnepén a rohanó világból el-elérve egy-egy arra szomjazó és éhező, melegségre vágyó megfáradt lelket. És az a „bárhol”, olyan helyen is lehet, amelyről nem éppen a melegség, a büntelen, tiszta, szerető, békés családi idill jut eszébe az embernek, ahol árad a szeretet és az öröm. A Mécses csapata és Jobb Lator újságja is azt mutatja, hogy van Istentől való lehetőség családi, karácsonyi hangulatot vinni a "hűvösre került" rabok életébe is. A szeretet nagy úr, konkrétan a legnagyobb. Miért gondolná bárki is, hogy a bűn megállíthatja? A bűnben megfagyott és megkeményedett jégcsap szívek is feloldódnak ilyenkor és könnycseppeket hullatnak sorukra és szeretteikre gondolva. Egy-egy karácsonyi ének, levél, csomag, együttlét során, talán még a börtönőrök szíve is megenyhül egy kicsit a szeretet okozta örömek és könnycseppek láttán. A Bv.-nek sem célja elzárni attól senkit sem. Sőt, a Mécses csapatát is befogadták, hogy a remény ott is élhessen általuk, ahol azt sokan már (mindkét oldalról) elvesztették. Sajnos sokan maguk zárják ki magukat a valódi szeretet valódi megéléséből. A zárt szív -ajtók, rácsok, magas falak, amely mögött ott ülnek a társadalmi, családi idillt sajnos nem ismerő, vagy nem becsülő emberek. De közülük talán mégis többekhez eljutott a „Mécseseink melege”, vagy a Jobb Lator lelkülete. Mert a mennyben és a földön is ünnepelt „Szülinapos” értékelte a Jobb Latort oly nagyra, hogy azonnal helyet adott neki a paradicsomban.

A társadalom kitaszítottjai, az elítéltek is ünne-

pelhetik a „szeretet ünnepét”, attól soha senki sem lett elzárva.

Mert pontosan az az ünnep örömhíre, hogy értük is megszületett a Megváltó, Szabadító, a Krisztus. Mégis gondolkodjunk el azon, kinek, kiknek született még meg? Mert tudjuk, Krisztus Urunk, a békesség fejedelme nem önmagának élte a Földön töltött idejét. Talán Józsefnek és Máriának, vagy a nagyszülőknek született meg unokául? Vagy a rokonság szaporodott és eggyel több állampolgár született a köz javára? A császárnak eggyel több adózó (alá-) szolgálja, vagy az egyházak, gyülekezetek, felekezetek, netalán szekták eggyel több tizedfizető híve? Vagy a Földnek, a természetnek lett eggyel több kizsákmányolója? Egyik sem. Nem, Ő nem ezekre született.

Akkor vajon nem lesz-e éhező koldusa ő is a világnak, aki lopással, csalással, hazugsággal, próbál kenyérhez, vagy gazdagsághoz netalán luxus-körülményekhez jutni?

Vagy alkoholistá, kábítószerfüggő, apa és anyaszomorító lesz belőle? Nem, az sem lett hála Istennek. Ki tudatta akkor, mivé válik ha nagy lesz? Vagy lesz aki lesz? Talán vagyok aki vagyok-ká lesz? Isten gyermeke talán? Igen. Már korán kiderült, mert a Teremtő időben tudatta. Csak legfeljebb nem akartak tudni Róla és hallgatni Rá. Sajnos sok bűnnek ez lett az oka. De Isten már jóval (több ezer évvel előbb) még születése előtt közölte, hogy ki lesz Jézus. József és Mária mégis saját gyermekükként szerették és nevelték, gondoskodtak róla. De Heródes is tudta ki született a Földre és tudták a papjai is, de mégis csak a napkeleti bölcsek vagy pásztorok köszöntötték születését méltón, azaz Isten választotta és felkente Királyhoz illő módon.

Ki ne féltene a királyságát, császárságát, főpapságát, miniszterségét, fenséges pozícióját? De akkor is, pont Tőle, Isten felkentjétől irigyelték és félték? Jézus ugyan nem adott rá okot, de Istentől sem kellene félni, ha engedelmesek neki. Azért még emlékeznek az özönvízre, egyiptomi tíz csapásra, vagy a pusztában elhullottakra Isten ellenségei. Azért Isten a neki engedelmeskedő, hű gyermekeinek adván minden hatalmat égen és földön, velük szeretne új életet kezdeni és azt megőrizni is.

Miért? Mert ők valóságosan és igazságosan bírák a rájuk bízottakat.

Mi is, akiket a vele való szeretetközösségre hívott, Őt éljük tovább ott, ahol szükség van Rá.

Aldott, békés szeretet- és örömteljes karácsonyi ünnepet, Isten éltesse sokáig a „szülinapost” bennünk és köztünk is!

Sándor

Itt az ősz

Póráz a kezemben, elsétálok kedvenc kutyámmal a Dunára és ahol szép holtágak várnak döntésemre, hogy merre tovább. Nagyon szeretem a víz zúduló hangját hallgatni, megállni, nézni folyását arról a kis hídról, amin áthaladva kezdődik egy festői táj. Erdő, míg szem ellát és a Duna holtágai, s annak vad világa.

Amikor átmegegyek ezen a hídon a világ zajai megszűnnek és csak a fák hulló leveleit és enyhe szél fújását hallok és a csodálatos állatvilág tárul szemem elé. A halak a vízben rablószkodnak, csapdosnak, ha felnézek, madarak mindenhol. Muzsika szól a fülemben, olyan, mintha egy szimfonikus zenekart látnék és hallgatnék, olyan szép az életteli táj.

Mert olyan szép a környezet, a fákon átlátni, az őszi levelek hullanak, az őzek csordában (rudliban)

futnak, a vaddisznók az orrukkal túrnak. Kutyám örül, mert farkát csóválva, orrával illatokat habzsol testébe, csakúgy, mint gazdája. Ha becsukom a szemem, még mindig érzem ennek a tájnak a mili-
őjét!

A víz folyása csodálatos szépséget teremt, tekintélyt lát benne az ember. A kövek, a fák susogása szaglásomat boldoggá teszi és a csípősség ráébreszt, hogy itt a hideg. Jól esik testemnek, de tudom viszont, hogy itt az ősz újra. Egy ami bánt, kevés az idő a gyönyörködésre. Lábamnál kutyám már tiszta sár, de örömmel indulunk haza.

A hídon visszatekintek, már sötétedik. Ránézek kutyámra és látom a szemében a boldogságot, amiért sétálni vittem erre a mesés tájra.

Szeretettel Sz. Olivér

Itt az év vége – mit hagyok hátra, it viszek magammal?

Visszagondolok, hogy mennyire vártam a 2024-es év végét és mekkora reményekkel futottam neki a 2025-nek, hiszen nagy lelki töréssel zártam azt az évet. Bíztam abban, ahogy éjfél üt az óra, majd egyből minden szebb és jobb lesz. Mint a mesékben...

Sajnos aztán rá kellett jönnöm, attól, hogy már 2025-öt írunk, a belső világom nem változik, nem jön egy nagy valami, ami mindent felülír, megjavít, jobbá tesz. Így aztán az első hónapok ugyanabban a kábult- bémult állapotban folytatódtak, ahogy zártam az előző évet. Próbáltam a szokásos megoldással felülkerekedni: vállaltam egy plusz feladatot, aztán még egyet, és így tovább.

Csupán arra nem számítottam, hogy a be nem gyógyult lelki sebekre ez nem gyógyír, sőt, egyenes út a testi betegségekhez. Be is következett: reccs, reccs. És a család... Anya állapota romlik.

Nővérem bőrén rosszindulatú elváltozást találnak. Majd az orrán is. Életem felkiáltójelek sorává változott. Mérlegelnem kellett, merre tovább, mi maradhat, minek kell mennie. Nem volt könnyű, nem volt fájdalommentes, és nem is mondanám, hogy mindegyik döntésem abból a szempontból volt jó döntés, ami miatt meghoztam. Mégis, mindegyik hasznos és tanulságos volt. Miért? Mert mindegyik helyzet mutatott valamit a körülöttem lévő emberekből, kire számíthatok igazán, és ki az, akinek csak addig vagyok fontos, amíg adok. Közelebb vitt önmagam megismeréséhez is, ahhoz, hogy ki is vagyok igazán.

Közben kaptam egy nagy ajándékot is: egy újrakezdést, vagyis inkább egy megújult folytatást. A saját fájdalom bűvkörében a legjobb barátnőmet sikerült jó messzire taszítanom magamtól. Milyen jó, hogy Isten ilyenkor is beszél hozzám! Sok feddést kaptam ugyan Tőle, ami nem esett jól, sőt, elárulom: nem is mindig éreztem igazságosnak. Mégis, megmutatta a visszafelé vezető, szeretetteljes utat. Ehhez persze szembe kellett néznem a belső démonjaimmal, fel kellett vállalnom a hibáimat, be kellett vallanom, tévedtem, hogy rosszul kezeltem helyzeteket. Mivel a barátnőm és köztem lévő szeretetkapocs örök, barátságunk ezt a nehéz időszakot is túlélte, sőt, megerősödve jöttünk ki a sötét völgyből. Nagy hála van ezért a szívemben.

Nem várom az év végét. Miért? Mert nem akkor és nem attól lesz jobb vagy rosszabb az életem. Csak egy évszám módosul. A változás, változtatás lehetősége pedig minden napban ott van. Kérdés, hogy mit kezdünk vele.

Klári

Ünnepelt nélküli ünnep

Ugye ismerős neked is drága testvérem az a tény, amelyet a címben olvashattál? Igen, sajnos a börtönben mindenki ezt éli át, akik el vannak szakítva a szeretteiktől. Ezt csak te tudod, hogy hány ilyen ünnepet „ültél már meg”: a zárkában emlékezel szeretted születésnapjáról, vagy névnapjáról, és a család pedig otthon nélküled ünnepel. Te pedig az ünnepelt nélkül. Csak te tudod, hogy milyen érzés ez, hiszen neked kell ezzel kelned és feküdnöd.

Mondhatnád azt, hogy így, elválasztva egymástól, nem fájditod a szívedet, és nem ünnepsz. Talán könnyebb lenne a bent töltött idő alatt így mindenkinek, de főleg neked. Aztán rájössz, ezt nem tudod megtenni, mert az, akinek az ünnepe van, őt te nagyon szereted, és nem érdemli azt tőled, hogy meg se emlékezzél róla ezen a szép napon. Már mióta erre spórolsz a letelefonálható időkeretteddel és azzal a kis pénzzel, amivel bent rendelkezel. Hogy valami csekélységet, valami apró ajándékot, ami egy levélben elfér és kiküldhető, legalább te is tudj kiküldeni. Ha már nem lehetsz ott...

Embert próbáló időket töltesz el a falakon belül, és te magad is rájössz az évek múlásával, hogy mennyire fontos a család. Mindent megteszel, hogy a családdal fent tartsd a kapcsolatot, mert azt is tudod, ha ők nem lennének, akkor nem lenne értelme számolni visszafelé az időt, hogy mennyi van még a szabadulásig. Nem lenne értelme kedvezménytárgyalásra menni, mert akkor már úgyis mindegy lenne. Azonban így van kiért, kikért kitaranod, küzdened, mert csak egy cél lobog a szemed előtt: a szabadulásod napja, és az a pillanat, amikor őket a karjaidba zárhatod a „nagy kapu” előtt. Ezért fontos minden hétköznap, ám még fontosabbak az ünnepnapok. Akkor egy kicsit gondolatban otthon lehetsz, körbeülve a nagy asztalt, ahol egytől egyig

ott van mindenki.

És így szokott ez lenni karácsonykor is. Milyen csodaszépek is voltak a kinti családi karácsonyok. Az a sok szeretet, ami áradt egymás között, miközben finomabbnál finomabbakat ettetek és ittatok, és öröm töltötte be a családi hajlékotokat. Aztán amikor elérkezett az ajándékozás pillanata a szépen feldíszített karácsonyfa alatt. Végig azon izgultál, vajon tetszeni fog az ajándék, amit oly nagy gondossággal választottál ki szeretteidnek. És persze te is kaptál ajándékot, hiszen ezzel is ki tudjuk mi emberek fejezni, hogy mennyire szeretjük egymást. Nem hiába a Szeretet ünnepét ünnepeljük karácsonykor!

De álljunk most meg egy pillanatra! Kit is ünneplünk karácsonykor? Kinek is adunk ajándékot? Hm... Jézus Krisztus születésnapját ünnepeljük és egymásnak adunk ajándékot? Hogy is van ez? Normális ez?

Hát persze! Vágod rá. Mindenki így csinálja, ez a szokás. Igen, ellenben akkor is elgondolkoztunk azon, hogy jól van ez így? Fentebb ecseteltük azt, milyen rossz az neked is és a szeretteidnek is, hogy nem tudtok együtt ünnepelni egymás ünnepnapján. Jézusnak vajon nem esik rosszul, hogy Ő kimarad az ünneplésedből?

Dehogynem! Mit lehet akkor tenni? Hívd meg Őt is! Csak egy szavadba kerül, és ott lesz veled. Hidd el, ha meghívod Őt, Ő nem fog nem-et mondani. Neki nagyon fontos vagy!

Fontos, hogy együtt tudjatok ünnepelni! Mert tudja, hogy egyedül vagy. Persze, vannak még a zárkában mások is, ám látja szíved magányát és csak arra vár, hogy belépjen az életedbe és együtt ünnepeljete. Te nem láthatod az Ő arcát, viszont érezheted a lelkedben, hogy mit érezhet Ő. Végtelen boldogságot. Mert tudja, hogy olyat tud neked adni, ami neked nem csak az ünnepnapokban lesz segítség, hanem a szürke hétköznapokban is. Mert Ő ott marad veled. Nem leszel innentől kezdve magányos, mert az, Aki kész volt erre a koszos, hideg, pusztaságra megszületni, örömmel vesz lakozást egy börtönzárkában is, nálad.

Egy nagyszerű ígéret a miénk: „**Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged.**” (Zsidókhoz írt levél 13,5). Maga az Úr Jézus Krisztus ígéri ezt, akinek a születésnapját ünnepeljük Karácsonykor. Ragadd meg a feléd kinyújtott kezét és soha ne engeddd el, és megtapasztalhatod, hogy milyen a falakon belül is és odakint is az igazi Karácsony! Ami már nem a földi ajándékokról és boldogságról szól, hanem a mennyei ajándékról, az Isten szeretetéről, amely soha el nem múlik (1 Korintus 13,8). Áldott ünneplést az Ünnepelttel!

T.Viki

A 2025-ös évem kudarcai csak a színen kudar-
cok, a fonákján sikerek: valódi Isten-járás az éle-
temben. Az íge írja le leghitelesebben ezt a tapaszt-
alatot: „Mert amennyivel magasabb az ég a föld-
nél, annyival magasabbak az én útjaim a ti útjaitok-
nál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.” -
mondja az Úr (Iz 55,9)

A nevelőszülői terveimnek megásták a sírt a bel-
ügyminisztériumi pszichológusok, kihirdetve az
ítéletet: Még nem vagyok elég tökéletes szülő, mit
akarok itt? - aludjak rá hétszázharminc napot, utána
újra szóba állnak velem. Az előre megvásárolt kis-
ágy, kisszékény, autós gyerekülés üresen maradt, a
kisgyermeknek nyitott - funkciót vesztett - bank-
számla hamar mínuszba került. A tanfolyamot még-
is sikeresen elvégeztem és oktatóim szeretettel gra-
tuláltak - hozzáteve, úgy ismertek meg, jó szülő
vagyok és lennék. Megpróbáltak fellebbezni értem,
de az állami szerv által kimondott alkalmatlansá-
gomról szóló tinta megszáradt, és úgy is maradt,
ahogy nyomtatásba került. Isten ezt válaszolta az én
miértekből álló imámra akkor: „Ő tett minket alkal-
massá arra, hogy az Újszövetség szolgálói legyünk,
nem a betűé, hanem a Léleké...” (2Kor 3,6) De ne-
kem akkor is el kellett gyászolnom valahogy azt a
gyermeket. Aztán pedig fogalmam sem volt, hogy
mihez kezdjek magammal, és mit dolgozzak.

Tíz nap múlva kaptam egy néhány soros levelet,
hogy a méhnyakrákszűrésem eredménye pozitív
lett, keressem fel a klinikát. Láttam magam előtt,
ahogy elsüllyed körülöttem minden, és az utolsó
szereplő, maga az élet is kivonul a színpadról. Más-
nap elsétáltam a klinikára, ahol elmondták, közel
sincs itt a vég, nyugodjak meg.

Ekkor jutott eszembe először, hogy valami telje-
sen mást kellene csinálnom, mint amit addig. Szá-
mot vettem az életemmel, és ezúttal határozottan
feltűnt - ami már feltűnt addig is, csak nem ordított
-, hogy nem foglalkoztam még sosem olyasmivel,
amiben tehetséges vagyok. Csak mert nem tartot-
tam értékesnek azt a tevékenységet. Most úgy elle-

hetetlenültem, úgy érzem, személyesen Isten kény-
szerít rá, hogy írjak. Azzal együtt, hogy továbbra
sem tartom értékesnek azt, hogy író vagyok és
könyvet írok. Arról írok, hogy az Úr kent föl en-
gem, elküldött, vigyek örömhírt a szegényeknek,
köttözsem be a megtört szívűeket, hirdessem a fog-
lyoknak a szabadulást... (v.ö. Iz 61,1), és hiába ér-
téktelen a papírszaporítás - mondja ezt az egyik Ka-
ta, a másik Kata akkor is euforikusan szeret írni.

Gondolom 2026-ban is ügyesen rá fog venni Is-
ten, hogy hallgassak rá.

Kata

A rendezetlen vonzalmak

Mihelyt az emberben valami rendetlen kívánság
megfogan, rögtön nyugtalan lesz. A kevély, a kap-
zsi soha nem nyugszik, a szegény és az alázatos
hívó nagy békességben él. Az az ember, aki még
magát teljesen meg nem törte, hamar kísértésbe
esik, és vereséget szenved apró, alávaló dolgokban.
Aki lélek szerint gyöngé, még testi ember, és haj-
landó arra, ami az érzékekre hat, az nehezen tud a
földi vágyakról teljesen elszakadni. Ezért aztán
gyakran elszomorodik, ha ezekről lemond, könnyen
bosszankodik is, ha valaki szembeszáll vele. Ha

pedig elnyerte, amire vágyódott, mindjárt furdalja a
lelkiismerete, mert azt tette, amit a szenvedélye dik-
tált, az meg nem vezet el ahhoz a békéhez, amelyre
törekedett. Szívünk igazi békéjét ilyenformán azzal
biztosíthatjuk, ha ellenállunk ösztönös vágyaink-
nak, s nem azzal, ha kiszolgáljuk őket. Nincs tehát
békesség a test szerint élő vagy a kívül valókba be-
lefeledkezett ember szívében, hanem csak a buzgó
és a lélek szerint élő emberben.

Kempis Tamás – Krisztus követése – 1,6,1-3

Jákob

A tűz pattogott a sötétben, a gyermekek szorosan egymáshoz bújva hallgatták az öreg Jákobot. Arcát a lángok fénye világította meg, tekintete távolba révedt, mintha újra ott lenne azon az éjjelen.

– Gyermekeim – kezdte rekedtes hangon –, elmondok most nektek egy titkot az életemből. Egy éjszakát, amely örökre megváltoztatott engem.

– Mesélj, nagyapó! – kiáltotta az egyik kisfiú csillogó szemekkel. – Olyat, amit senki más nem tud.

Jákob elmosolyodott. – Hát jó. Amikor testvérem, Ézsau felé indultam, nagyon féltem. Tudjátok, ifjúságomban sok rosszat tettem neki. Haragjától reszkettem. Ezért azon az éjszakán, amikor egyedül maradtam a Jordán partján... – elhallgatott egy pillanatra, mintha a szívében újra megszorult volna a régi félelem.

– És féltél nagyon, nagyapó? – kérdezte egy kislány halkán, miközben közelebb húzódott.

– Igen, gyermekem, nagyon féltem. A múltam árnyai üldöztek. És akkor történt, hogy egy férfi megjelent mellettem. Nem szólt semmit, de rám vetette magát és birkózni kezdtünk.

A gyerekek szeme elkerekedett. – Te birkóztál vele egész éjjel?

– Úgy van. Test a test ellen, gyermekeim. De nem akármilyen férfi volt az! Olyan erő sugárzott belőle, amelyet emberben sosem láttam. Tudtam, hogy nem egyszerű emberrel küzdök, hanem Isten követével... vagy talán magával az Úrral.

– És te nem féltél tőle? – csodálkozott a legidősebb fiú.

– Félttem, nagyon is. De nem engedtem el. Még amikor megérintette a csípőmet és az azonnal kiugrott a helyéről ... akkor sem. Ő azt mondta: „Bocsáss el, mert feljött a hajnal.” De én így feleltem: „Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem!”

A gyermekek tátott szájjal hallgatták. – És mit mondott neked?

Az öreg Jákob hangja elmélyült, szinte zengővé vált. – Azt mondta: „Nem Jákobnak hívnak többé, hanem Izráelnek. Mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél.”

Egy pillanatra csend lett. A tűz ropogott, a szél susogott a fák között. A gyermekek érezték, hogy valami nagy titok hangzott el.

– Akkor te magával Istennel harcoltál? – suttogta az egyikük.

– Úgy van – felelte Jákob és szeme megtelt könnyel. – És bár testem gyengébb lett, lelkem erősebb, mert áldást kaptam. Ezt soha ne feledjétek, gyermekeim: az igazi győzelem nem az erőből, hanem az Úr áldásából születik. Néha akkor, amikor már azt hiszitek, minden erőtok elfogyott.

A gyerekek összebújtak, és szívébe vésték a szavakat, melyeket az öreg Jákob tűzfényben, reszkető hangon mondott el nekik.

Ádám

Hiszek abban, hogy talpra tudsz állni

Nemde, ha valaki elesik és eltörik valamije, kórházba kerül, megröntgenezik, begipszelik és így tovább. Türelmesek vagyunk, míg meg nem gyógyul.

De sajnós, ha valaki közülünk emberségében esik el, ha összetöri magát hitében, reményében, becsületében, akkor mi gyakran könnyedén keresztüllépünk az ilyen emberen, nehezen hajlunk le hozzá, hogy azt mondjuk: "

Gyere, én hiszek abban, hogy talpra tudsz állni!"

Csaba testvér

Sikertörténet? Sikertörténet!

Hát te kicsi Jézus! De csórén érkeztél ebbe a világba! Istállóba, szénás vályúba. Szinte hajléktalanként. Aztán hamar elvesztetted apádat is, csakúgy, mint sok levelezőtársunk a börtönökben édesapját. Igaz, édesanyád nagy szeretettel gondozott. De a későbbiekben kijutott neked is bőven az élet nehezből. Értetlenkedtek, vádoltak, üldöztek. Aztán meg már elárultak, vertek, köpködtek, halálra kínoztak. S végül a gonosztevőkhöz hasonlóan a keresztfán kötöttél ki. Hát nem egy nagy sikersztori!

És mégis! Szavaid hatalma olyan erővel sugárzik át az évezredekben, hogy nincs olyan könyv, amely megközelítené a Biblia olvasottságát.

Beszéltél adásról, szolgálatról, szelídségről, megbocsátásról egy szóval a feltétel nélküli szere-

tetről. És nem csak beszéltél róla, hanem elénk is élted: enni adtál, gyógyítottál, vigasztaltál, kivégző-idért is imádkoztál. És ami a legfontosabb: beszéltél az Atya – Istenről, akit Te Apucinak hívtál, aki felkelti napját jókra és gonoszokra egyaránt. Aki mindenkit hazavár ölelő karjaiba a mennyországba. És még valami fontosról beszéltél nekünk Jézusom. Arról, hogy milyen fontos a testvérek összetartó közössége. Lám, követőid 2000 év múltán is egymás kezét fogva igyekeznek szeretetben élni és gyógyítani a világ sebeit.

Igen, ez az igazi sikertörténet!

Áldott ünnepi napokat kíván

Gesztenye

Miért várom a Karácsonyt?

Mint minden évben idén is várom a karácsonyt, ennek több oka is van!

Az első és legfontosabb: Karácsonykor született meg az emberiség számára a létező legnagyobb ajándék, Jézus Krisztus. Ő Isten legnagyobb ajándéka az emberiség számára, amit adhatott! Jézus hozta meg értünk a legnagyobb önzetlen áldozatot, az életét adta értünk gyarló és bűnös emberekért, hogy megváltást nyerjünk és ezzel egyidejűleg részesülhessünk a kegyelemben és az ezzel járó örök életben. Ha Ő nincs és nem hozza meg ezt a hatalmas áldozatot, úgy gondolom, az emberiség mint olyan nem is létezne! Sajnálattal tölt el az a tény, hogy még mindig nagyon sokan vannak azok, akik nem ismerik el az Ő létezését és megtagadják Őt és a jó Istent is! Pedig minden, ami lett általa lett, nél-

küle semmi sem lett volna.

Másrészről azért is várom a karácsonyt, mert a szeretet ünnepét ünnepeljük.

Ilyenkor ezen neves ünnepen érdekes módon beköltözik az emberek szívébe és otthonába a szeretet és a béke.

De felmerül egy igen fontos kérdés számomra.

Ha ezen a szent ünnepen a szeretet és a béke része tud lenni az életünknek, félre tudjuk tenni a haragot, viszályt, gyűlöletet és képesek vagyunk a szeretetre, akkor a többi átlagos napon az évben miért nem?

Pedig pontosan így kellene megélnünk minden napot, mint karácsonykor! Az én személyes véleményem az, hogy nincs helye az életünkben a haragnak, gyűlölködésnek, viszálynak. Ha nem vagyunk képesek ezeket a rossz dolgokat a mindennapi életünkben kizárni, úgy nem vagyunk méltók a kegyelemre és az örök életre sem.

Hívó keresztény emberként próbálom megélni úgy a mindennapjaimat, hogy ezeket a rossz dolgokat kizárom az életemből. Imádkozom azért, hogy erre minden ember képes legyen, köztük én is.

Éljünk meg minden napot úgy, mintha minden nap karácsony lenne! Engedjük be a szeretetet a szívünkbe az életünk minden napján, akkor minden nap karácsony lesz!

Ezzel a gondolattal kívánok mindenkinek áldott, békés Karácsonyt! A jó Isten adjon erőt mindenkinek ezen dolog megvalósítására!

Szeretettel: Red Fox

Az orvosnál panaszkodik a beteg:

- Doktor úr! Aggódok, mert az utóbbi időben nagyon sokat fogytam.
- Miért? Most hány kiló?
- 77,5 kg
- És mennyi volt?
- 89 kg.
- És mennyi volt a legkisebb súlya?
- 2,85 kg

Influenzás időkben:

- Drágám! A boltban vagyok, hozzak valamit?
- Maszk van rajtad?
- Igen.
- Akkor a pénztárgépet.

Nagy kavarodásban

Karácsonyi misztériumjátékra készül az ifjúsági csoport. Mivel nincs meg a kellő létszám, a rendezőnek nagy fáradságába kerül kiosztania a szerepeket. Az egyik próbán Tündére osztotta a Szűzanya szerepét, a következő héten viszont arra kérte, legyen inkább betlehemi fogadósné. Majd mégis úgy adódott, hogy ő lesz a legmegfelelőbb Szűz Mária; de ezt egy hét múlva megint visszavonta.

Tünde a sok változtatástól megviselve így esett be az egyik próbára:

- Csak azt szeretném tudni, hogy Szűz vagyok-e még!

Humor

Óvatosan karácsonykor

mert úgy jártok, mint ez a fecske!

Ponciustól Pilátusig

A főnöknő úgy dönt, hogy délből ebédet küld az apácázárda felújításán dolgozó munkásoknak. A legidősebb nővért bízta meg ezzel a feladattal.

Norvána nővér letipeg hozzájuk, és úgy dönt, hogy mielőtt átadná nekik az ételt, egy kicsit kikérdezi őket hittani ismereteik felől. Megkérdezi az első munkástól:

- Fiam, tudod-e, hogy kicsoda Poncius Pilátus?

A férfi megrázza a fejét, majd odakiált a társának:

- Te tudod, hogy ki az a Poncius Pilátus?

- Nem - hangzik a válasz. - Miért?

- Itt a felesége, ebédet hozott neki.

Egy ügyvéd meghal, és Szent Péter elé kerül. Kérdezi tőle: - Miért kellett ilyen fiatalon meghalnom?

- Fiatalon? - csodálkozik Szent Péter - Hiszen az ügyfeleidnek felszámolt munkaórák szerint már legalább 168 éves vagy!

Ön mivel foglalkozik, hogy ilyen jól megy magának? ..... a saját dolgommal! ....ajánlom önnek is!

Amikor a rossz a jó

Egy püspök tengeri útra indult. Egy tapasztalt tengerjáró figyelmeztette:

- Ha a viharban a matrózok átkozódnak és káromkodnak, ne aggódjék! Minden jóra fordul. Ha azonban szelíden beszélnek és bocsánatot kérnek egymástól, akkor nagy baj van.

A hajó az egyik éjjel borzalmas viharba került. A püspök felküldte a fedélzetre a titkárát, nézze meg, mit csinálnak a matrózok.

- Püspök atya, szörnyű, hogy mi van ott fenn! - szalad vissza a titkár. - El sem tudja képzelni, hogyan káromkodnak a matrózok, mindent és mindenkit átkozva!

Erre a püspök felderül:

- Hála Istennek!

Az első alkalommal, amikor templomi kórusban énekeltem, kétszáz ember más vallásra tért át. (Fred Allen)

PSZICHIÁTRIÁN

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses elnöke

1325 Budapest, Pf. 391.

mecsesbp@gmail.com

mecses.vaciegyszeghazmegye.hu

ISSN 3058-1168 (Nyomtatott)

ISSN 3058-1850 (Online)

Újságunk készítésében fogvatartottak, szabadultak, civil missziósok, papok és lelkészek egyaránt közreműködtek. A fogvatartotti írásokat minden esetben a BVOP kommunikációs főosztály sajtóengedélyével tesszük közzé.